

Ultreya

A Budatétényi Szent Gellért
Cursillós Titkárság
időszakos kiadványa

Várákozunk. De hogyan?

Amikor egy orvosi rendelőben, vagy akárcsak egy autóbusz megállóban várákozunk, sokfajta lehetőség közül választhatunk. Várákozhatunk idegesen: le-föl sétálva, tördelve a kezünket, félpercenként nézve az órát, boszszankodva a lassú előrehaladásért, vagy nyugodtan: türelmesen várva a sorunkra, s közben kihasználva az időt olvasásra, imádságra vagy a másik sorstársunkkal való beszélgetésre.

Az advent a várákozás ideje. És ahogy a buszmegállóban vagy az orvosi rendelőben sem mindegy hogyan várákozunk, úgy nem mindegy az sem, hogy hogyan tesszük ezt most mi, keresztények és cursillisták.

Az adventi időben hármass várákozást állíthatunk magunk elé: a múlt, a jelen és a jövő várákozását.

A múltbeli várákozásban visszagondolunk a Messiás-várá idejére, amikor az ember felismerte, hogy a bűn eltávolította az Istentől, és ezzel nem jobbá, hanem sokkal rosszabbá vált az élete.

Ez az idő az Ószövetség ideje.

Talán úgy érezhetjük át ennek nehézségét és fájalmát, ha arra gondolunk, hogy elhibáztunk valamit, megbántottunk valakit, s most szeretnénk meg nem történné tenni. De ott van bennünk a kétség: vajon megbocsát-e, vajon rendbe tudjuk-e hozni, amit elrontottunk?

Ilyen volt az emberiség élete a bűnbeesés után. Ádám és Éva bűne után lett volna miért kétségbeesni. Ám már akkor felcsillantotta a reménysugarat mennyei Atyánk, amikor az úgynevezett „ősevangélium”-mal ígéretet tett arra, hogy elküldi a Megváltót, aki szétapossa a sátán fejét, és helyreállítja az Isten és ember közötti kapcsolatot. *„Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba.”* (Ter 3,15) Ez a reménysugár éltette az ószövetségi választott népet, a messiásra való várákozás erősítette bennünk a hívő reményt, hogy jön majd, aki helyrehoz mindent, s mi újra békében és örömben élhetünk.

A mi számunkra is ez az adventi idő (de valójában egész életünk) ilyen reményteli, bizakodó várákozás, hiszen tudjuk, hogy eljött és megváltott minket Jézus, az Isten Fia.

A jelenben való várákozásunk azt jelenti, hogy a várva várt Messiás megszületett, és mi örvendezve várjuk annak az évfordulóját. Azaz Karácsony ünnepére készülünk, s ez számunkra több, mint egy családi ünnep, amikor is együtt imádkozunk, ünnepi asztalhoz ülünk és egymás szeretetében fürdünk. Kétségtelenül ezekre mind szükség van, hiszen az ünnep éppen attól ünnep, hogy olyan dolgok történnek velünk, ami örömmel és jóleső érzéssel tölt el. Márpedig mi lehetne örömtelibb, minthogy a családuknak, amelyben jól érezzük magunkat, együtt van. Láthatjuk, hallhatjuk egymást és örülhetünk annak, hogy végre felszabadultak lehetünk.

Ám a Karácsony mégis több ennél (bár e nélkül nem az igazi), mert egy olyan dolognak kell történnie bennünk, ami az ünnep lényegét

jelenti. Amit így mondhatnánk, Szent Pál szavait kölcsönözve: „Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem.” (Gal 2,20) Jézus születésének ünnepe akkor lesz igazi és örömteli, ha bennünk, a szívünben-lelkünkben is megszületik Krisztus.

Ez adja a keresztény ember számára az ünnep igazi örömét, mert a nagy, családi összejövetelen éppen ezt, a bennünk élő Krisztust adhatjuk át családtagjainknak, s persze minden ember társunknak, akivel találkozunk. Így lehet ez az ünnep nemcsak a közvetlen család, hanem a tágabb család, egyházközségünk, benne cursillista közösségünk igazi ünnepe is. És meg vagyok győződve arról, hogy akkor és csak akkor lesz teljes és igazán szép az ünneplésünk, ha ezt valóban meg tudjuk valósítani!

A jövőbeli várakozásunk pedig arra az örömteli találkozásra irányul, amikor is meglátjuk az Emberfiát, amint eljön a felhőben, nagy hatalommal és dicsőséggel. (Vö.: Lk 21,27) Ez a végső eljövétel, mondhatnánk a világ vége, amikor „a nap elsötétedik, a hold nem sugározza fényét, a csillagok lehullanak az égről, s az ég erői

megrendülnek” (Mt 24,29). Ám akármilyen félelmetesnek is látszik most ez a világ vége, számunkra csak akkor lesz félelmetes, ha nem teljesítjük az Emberfia törvényeit, tanítását.

Másrészt az egyéni ember számára akkor lesz a „világvége”, amikor elérkezik földi életének



vége. Vagyis egészen biztos, hogy nekünk nem arról kell gondolkodnunk, hogy milyen lesz majd az, ha eljön a világ végén Üdvözítőnk, hanem sokkal inkább arról, hogy amikor eljön személy szerint értem, akkor készen találjon. És mert nem tudjuk „sem a napot, sem az órát” (Mt 25,13), ezért biztosan állíthatjuk, hogy ez a fajta várakozás ki kell, hogy

töltse minden egyes napunkat. És ez az igazi adventi várakozás, mert készítet minket arra, hogy ne felejtjük el keresztény voltunkat, és mindennap jótettekkel készülünk a Jézussal való találkozásra.

Az advent tehát várakozás. Ám nem tétlen unottság, hanem tevékeny, jótettekkel teli készülődés. Valahogy úgy, ahogy a Kis hercegben olvashatjuk a róka szájából elhangzó mondatokat: „Ha például délután négykor érkezel majd, én már háromkor elkezdek örülni. Minél előrébb halad az idő, annál boldogabb leszek. Négykor már tele leszek izgalommal és aggodalommal; fölfedezem, milyen drága kincs a boldogság.” (21.fejezet)

A mi számunkra is ez a Jézusra való várakozásunk: öröm és boldogság. Ha valóban a jócselekedetek tevékenységével várjuk Urunk eljövételét, akkor az egész adventi időszak számunkra is örömteli és boldog időszak lesz, amely segít megélni kereszténységünket és amely egészen biztosan színessé teszi nemcsak adventünket, hanem egész életünket is.

De Colores!

Karácsondi Mihály atya

**(KICSIT SZUBJEKTÍV)
AZ ELŐ- ÉS UTÓCURSILLÓS
MUNKACSOPORT
TEVÉKENYSÉGÉRŐL**

A Jóisten kegyelme végtelen! Isten nem az alkalmasokat hívta el, hanem az elhívottakat teszi alkalmassá!

Kedves Testvérek! Talán ezzel a két gondolattal jellemezhető legjobban munkacsoportunk létrejötte és munkája.

A tétényi cursillo megújítását célzandó a REKOTI február végi összejövetelén döntés született

arról, hogy munkacsoportokat hozunk létre, amelyek majd javaslatokat tesznek a működésünk egyes területeire. Így alakultak meg az elő- és az utó cursilló munkacsoportok is. Először olyan minimális létszámmal, hogy csoportoknak nem is igen voltak nevezhetőek. Úgyhogy elsőre kicsit megriadtunk, hogy hogyan lesz ebből alkotómunka, de aztán a Szentlélek mindent elsőpró megvilágosító ereje megértette velünk, hogy ne a problémát, hanem a nagyszerű, nemes feladatot lássuk. Így aztán egy-két beszélgetés és telefon után máris

tizenegyen lettünk: Dobai Anna, Doszpod Endre, Eleméry Gábor, Markó Móni, Méri Tamás, Saly Miki, Varga Flóri, Viczay Lia, Virág Dóri és Balázs, valamint Zajdon Anna. Tizenegy lelkes cursillista, akik tudták, hogy csak úgy jutunk előre, ha teszünk is érte valamit. Még csak azt sem mondhatjuk, hogy tizenegy tétényi cursillista, mert Zajdon Anna testvérünk – Ákos felesége – történetesen Tahiban végzett, de Ákos javaslatára csudás lelkesedéssel csatlakozott hozzánk, nagyon sok remek ötletet kaptunk tőle. A cursillo mindenhol cursillo!

Nem sokkal később egy rövid előkészítés után március közepén – csak egy lépéssel megelőzve a járvány kitörését (a Jóisten kegyelme végtelen!) – Szabó Isti atya áldásától kísérve – már össze is ültünk a Gát utcában az első megbeszélésre. Bár a munkacsoportok indításakor még külön előcursillós és utócursillós csoportról volt szó, azt már az elején eldöntöttük, hogy a kettőt összevonjuk és csak egy közös, egységes elő- és utócursillós felállásban fogunk gondolkodni és dolgozni. Teljes összhangban azt gondoljuk ugyanis, hogy a cursillo hármas egységében ez a kettő elválaszthatatlanul összefügg, összekapcsolódik. Az utócursillo minősége alapvetően hat az előcursillo sikerességére és ez fordítva is igaz. Az a leghatékonyabb, ha ezt a két nagy témát egy csapat dolgozza fel, átlátva az összefüggéseket és a problémákat. Munkánk során ezt teljes mértékben igazolva láttuk. Mindkét fázist három-négy altémára osztottuk, mint pl. hatékonyságnövelés; elő- és utóképzés; rektorok, kolompások szerepe vagy a csoportba elhelyezés, programok szervezése vagy az utógondozás témaköre. Mindegyik témát igyekeztünk strukturáltan megközelíteni és feldolgozni. Először nevesítettük a felmerült problémákat, azután megpróbáltuk meghatározni ezek okait, majd mindezekre válaszul kidolgoztuk a kezelésre, megoldásra vonatkozó javaslatainkat. Az indító megbeszélés csodás alkalom volt az összetartozás, a közös szándék, a tevékeny szeretet élményének megélésére. Itt beszéltük meg az anyag strukturáját, tartalmát, formáját és a kialakítandó munkamódszert. Olyan lelkesedéssel ontotta mindenki az ötleteket, hogy alig lehetett követni. Egy hosszú idő-

szak felgyülemlett gondolatai, szándékai, a cursilloért aggódók – és tenni akarók – szerető érzései, ötletei ömlöttek ki belőlünk. Felemelő volt! De nemcsak kibeszélni akartuk magunkat, hanem elsősorban cselekedni. Úgyhogy ezt követően tavasztól ősziig online üzemmódban dolgoztunk, a kialakított formátumban egy excelbe mindenki beleírta a gondolatait, javaslatait, így feldolgozva az egyes témákat. Aztán októberben – újra Szabó Isti atya áldásával kísérve (mert ha az Úr nem

építi a házat, az építők hiába fájnak!) – maszkba bújva még egyszer összegyűltünk megvitatni és véglegesíteni tevékenységünk eredményét. Összegyűjtöttük az ebből keletkezett számunkra legfontosabb gondolatokat és a részletes anyaggal együtt eljuttattuk a Titkárságnak. Őszintén reméljük, hogy munkánk hasznára lesz a tétényi cursillónak, egész cursillós közösségünknek. Hálás köszönet a Mindenhatóknak! Szeretettel,
De Colores:

Doszpod Endre



ÚJRAINDULT A VEZETŐK ISKOLÁJA



Néhányan talán emlékezünk arra, hogy hosszú évekkel ezelőtt, a budatétényi titkárság megalakulása idején a Vezetők Iskoláját is megpróbáltuk elindítani, de néhány alkalom után a kísérlet kudarcot vallott.

Egy évvel ezelőtt Mohos László testvérünk kezdeményezésére és hathatós segítségével tartottunk egy egész napos találkozót, amelyen tanulmányoztuk, hogy mit mond az Alapeszmék a Vezetők Iskolájáról, és mindazt hogyan lehetne az egyház és a Cursillo-mozgalom megújítására kiaknázni. Laci témajavaslatokat is adott, amik mind az egyházunk, mind a lelkeségünk számára gyümölcsözőek lehetnek.

Az élet, vagy inkább a Szentlélek úgy akarta, hogy a kezdeményezés egybeessen a két egyházmegyei titkárság: a Boldog Özséb és a Szent Gellért együttműködésének megújításával. Székely János püspök atya javaslatára a megújult Vezetők Iskoláját a két titkárság együtt szervezi és bonyolítja.

De mi is a Vezetők Iskolája?

A külső szemlélő számára már az elnevezés is csalóka, mert ez a találkozási forma nem a világi

értelemben vett vezetőknek szól, és nem is iskola, ahol jegyzetelünk (bár az soha nem árt!), majd vizsgálunk.

Érdekes az Alapeszmék ide vonatkozó passzusából kiindulni. Eduardo Bonnin azt mondja, hogy a VI az életszentség iskolája, ahol arról tesznek tanúságot a résztvevők, hogyan élik azt a bizonyos örök negyedik napot, a nyolc boldogság útját. A közösség iskolája, ahol barátként hallgatjuk meg egymást, és a képzés iskolája, mert egyre jobban meg akarjuk érteni a Cursillo karizmáját, módszereit.

Az október 6-i első találkozón Székely János püspök atya részletesen beszélt arról, mit is jelent a VI. Érdekes gondolattal kezdte: A VI előbb volt, mint a legelső Cursillo! Ha emlékszünk a Bevezető rollóra, rémlik, hogy a szervezők hosszú hónapokig összejártak beszélgetni, tanácskozni, és utána tartották meg az első Cursillót. A VI a motorja az egész lelkeségnek! Szép bizonyítéka ennek, hogy Spanyolországban a mai napig minden Cursillo előtt tartanak VI-t, amelyen részt vesz a törzs is, és palánkznak: imádkoznak, bőjtölnek.

A VI célja a Cursillo karizmájának és módszerének tanulmányozása. Ahogy a püspök atya mondta, jóval a II. Vatikáni Zsinat előtt annak felismeréseit előlegezi meg a Cursillo karizmája.



Melyek a legfontosabb vonásai?

Az evangélium szívét kell hirdetni, ami maga a szeretet: Isten személyes szeretete, és a mi válaszuk erre: a viszontszeretet és egymás szeretése. A Cursillo lényege a személy tisztelete, a rá való intenzív figyelem, mert az ember személyiségét a legmélyebben, a lélek szentélyében akarja megérinteni. Fontos elem a barátkozás, mert a szeretet örömhírét csak szeretettel lehet átadni. Nagy ereje van annak is, hogy a Cursillóban együtt szolgál pap és világi, tanúságtételük üzenete is ugyanaz. A legfőbb módszer a környezetünk megismerése és átformálása, amit a legkeményebb dióval, azaz magunkkal kell kezdeni...

A VI célja tehát, hogy ezeket újra meg újra tanulmányozzuk, és egybevessük az idők jeleivel. De nemcsak szellemi műhely! Lehetőség a találkozásra, hogy örüljünk annak, melyik testvérünk hogyan éli meg a fenti karizmákat.

A legfontosabb pedig, hogy a végén a tabernákulumhoz járuljunk, és Jézussal meghitt közelségben töltsük az időnket.

Ezek alapján a VI állandó elemei:

- a lelkivezető elmélkedése az adott témával kapcsolatban (Az ő jelenléte elengedhetetlen!),
- felvezető előadás,
- tanúságtételek,

- kiscsoportos megbeszélés,
- közös megosztás (fontos, hogy összegyűjtsük a „jógyakorlatokat”, ötleteket, lehetőségeket!),
- szentségimádás.

Az első alkalmat az aktuális járványhelyzet határozta meg, nemcsak azért, mert aki nem tudott/akart eljönni, az online is bekapcsolódhatott, hanem főleg azért, mert a téma is ez volt: mit lehet tenni nekünk ebben a nehéz időszakban.

Székely János bevezetője után Várdai Judit, a Boldog Özséb titkárság részéről, Seidl-Pécs Olívia pedig a Szent Gellért titkárság nevében aláírta az új együttműködést. Judit tartotta a bevezető előadást a fenti témában, amit tanúságtételek követtek. Sallai Gábor testvérünk elmondta, hogy a feleségével kettesben körbe zárandokolták a Balatont, útközben hirdetve az Örömhírt, Gál Kristóf pedig arról vallott, mennyire speciális helyzet az operatív törzs szövegírójeként megélni az örök negyedik napot.

Szentségimádással zártuk a találkozót.

A következő alkalmakról a REKOTI-listán folyamatosan tájékoztatunk benneteket, az alábbi témák kerülnek sorra (Mohos Laci javaslatai):

1. KILÉPNI AZ ELSZIGETELTSÉGBŐL – AZ UTÓCURSILLO

„Fontos, hogy ne elszigetelt, egymással rivalizáló szigetek legyenek az egyházközségeink, hanem összefogó, szentháromságos közösségek. Fel kell adni az ‘én házam az én váram’ szemléletet, és összefogni.” (Farkas László)

2. LEGYÜNK A REMÉNY SZIMBÓLUMAI – AZ ELŐCURSILLO

„Az Egyház mindig mustármag marad. Átélni a keresztre feszítést, a húsvétot, a pünkösdöt, de soha nem a struktúrák erejéből él, hanem a Szentlélek erejéből, a Lélek tartja fenn.” (Nyiredy Maurus bencés pap)

3. HOGYAN VÁLTOZIK A KÖZÖSSÉG A MEGOSZTOTT IMÁDSÁG RÉVÉN?

– AZ IMA SZEREPE A CURSILLÓN

„Egyházunk vajon miért említi első helyen az imádságot, és miért nem a kézzelfogható tetteket, a böjtöt vagy a jó cselekedeteket tartja mindennél lényegesebbnek.”

(Beran Ferenc)

Szeretettel várunk mindenkit!

Amíg tart a járvány, lehetőséget biztosítunk az online részvételre is.

Kazinczy Tamás
(Az idézetek forrása: Magyar Kurír)

EGY „MINI” ULTREYA TÖRTÉNETE



Érdekes dolgokat generált az év eleji karantén időszak, elmaradtak Cursillók, elmaradoztak a kiscsoportos találkozók, megszakadt a jól megszokott teendők/programok folyama. Utóbbiak átmentek online-ra, de a tapasztalat, hogy azért ez nem ugyanaz. Lehet házhoz rendelni mirelit pizzát, és lehet egy jó olasz pizzériában helyben fogyasztani frisset. Nagyon más az élmény, így vagyunk mi a találkozóinkkal is. Mindenkire máshogy hat ez az új helyzet, ezért különösen fontos, hogy ilyen időkben legyenek közös élmények, tartsunk össze, osszuk meg egymással érzéseinket. Mindenki máshogy ítéli meg a pandémiát, más-más mértékben fél tőle. Ezt tolerálni kell. Olyan zajlik most a világban, ami így ebben a formában még nem volt.

Abban a szerencsés helyzetben voltam 2019-ben, hogy a Börtön-cursillós titkárságot képviseltem Assisiben, a Nemzetközi Cursillos konferencián. Érdekes volt megtapasztalni, hogy más országok miket csinálnak másképp, vagy milyen dolgokat tesznek, amiket mi itthon kevésbé. Az egyik

érdekes tapasztalat az volt, hogy például a spanyoloknál sokkal több ultreya van, akár havonta több! Persze ismerve őket, ott a lelki együttlét mellett pukkannak még jó spanyol borok is a végén, amihez esznek jó kis sonkákat, sajtokat, amikért nem kell messze menni. Valahogy ezek az éves nagy ultreya és a kiscsoportos találkozók között lehetnek.

Van nekünk, cursillósoknak Budapesten a IX. kerületben a Gát utcai templom, ahova sok szép emlék fűz. Székely János püspök úr tartott ott sok cursillós misét, mielőtt Szombathelyre költözött. Ez nem egy hagyományosan működő templom, éppen ezért anyagilag mindig rezeg a léc. Ezért keresett meg akkor épp Szabó István atya, hogy megint segíteni kellene. És akkor jött az ötlet, hogy kössük össze a kellemest a haszonnal, és szervezzünk oda egy (mini) Ultreyát, adjunk lehetőséget egy közös együttlétre, misére, agapéra, beszélgetésekre, és nem mellesleg adakozni is tudunk a templom fenntartásáért. És nem utolsó sorban volt gitár-ének is, Carlaw Juditnak (Sondinak) köszönhetően!

Nagyon jó tapasztalat volt, hogy igazából minimális szervezési igénnyel össze tudtunk hozni egy kellemes cursillós együttlétet. Tényleg pár telefon és e-mail után eljött 30-40 ember. Ezt azért írom, hogy legyen buzdítás másoknak is, hogy nem mindig kell heteket-hónapokat igénybevevő felkészüléssel nagy rendezvényeket szervezni, hanem van értelme ilyen kisebbeknek is. Ami nagyobb szabású, mint a 4-6 fős kiscsoport, de nem egy száznál is több fős éves Ultreya. Főleg, mert az ilyennél a regionalitás fontos szempont, azaz a helyszínhez viszonylag közel lakókra épít leginkább. De Colores!

Saly Miklós



🌀 VISSZATEKINTÉS 🌀

Kedves Cursillista Testvérek!

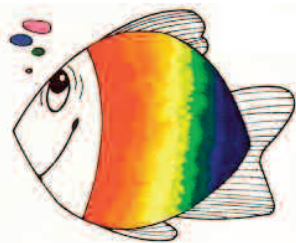
Az Advent minden évben különös melegséggel tölti el a lelkünket, a várakozás öröme világítja be a körülöttünk lévő, egyre korábban sötétségbe burkolódzó teret. Nincs ez másként az idei évben, s a Cursillo berkeiben sem. Talán az idei esztendőről azt is elmondhatjuk, hogy nemcsak az év utolsó hónapja telt a Cursilloban a készület jegyében, hanem a vírus-helyzet miatt alapvetően ez állt az egész év középpontjában.

Mivel a titkárság már tavasztól kezdve folyamatosan konfrontálódott (a résztvevők egészségének

védelmében) a hétvégék elhalasztásának kényszerével, ezért az idei évben az építkezést, tervezést új szempontok szerint próbáltuk megközelíteni, elsősorban a belső erőforrásokra támaszkodva. Szerettünk volna a karanténos bezártság és távolságtartás ellenére olyan új platformokat találni, ahol, ha időben korlátozottabb keretek között is, de mégis meg tudjuk élni a közösséghez tartozás közös élményét. Ennek jegyében kezdték meg tavasszal működésüket a munkacsoportok, melynek sikerességéről maga az Ultreya újság megjelenése is tanúskodik. Tavasszal megszerveztük a rektorok, kolomposok és

a titkárság online találkozóját, melyet most december elején is megrendezünk.

Az építkezés bizonyos elemei ugyanakkor a ténylegi közösségen kívülre is mutatnak. Szívügyünknek tekintettük a két budapesti titkárság (a Boldog Özséb és a Szent Gellért) együttműködésének megújítását, amelyet reményeink szerint a hivatalos keretek helyett sokkal inkább a két közösség tagjai közötti személyes baráti kapcsolatok tartanak majd életben. Ennek egyik fóruma lehet például az újra indított Vezetők Iskolája, amelyet az őszi félévben közös szervezésben bocsájtottunk újtárára, s amelyet a korlátozások feloldása után tovább folytatunk. A külvilág felé mutató kapcsolatok másik fontos területe a ténylegi honlap megújítása. Megkezdődött a technikailag és megjelenésében is korszerűbb honlap létrehozása, illetve már meg is valósult az újság fejlécének megújítása.



Várakozásunk és az építkezés a jövőben is folytatódik, s ebben a titkárság továbbra is számít a közösség tagjainak lelkes részvételére, bízva abban is, hogy „Az igazak várakozása öröme fordul...” (Példabeszédek 10:28).

Szent Margit, a magyarországi cursillisták védőszentje, könyörögj érettünk!

De Colores,

Seidl-Pécs Olivía

Istennél semmi sem lehetetlen. (Lk. 1.38.)

NEMCSAK HIVATALOS MEGÁLLAPODÁS, HANEM SZERETETTELJES KÖZÖS MUNKA AZ ÚR SZŐLŐSKERTJÉBEN



Az 1980-s évek vége felé egyre nagyobb igény mutatkozott a katolikus egyházon belül is a megújulásra.

Két lánglelkű szerzetes atya, Beöthy Tamás jezsuita és Gaál Jenő verbita szerzetesek hosszú évtizedeket töltöttek külföldön, és hazatérésükkor hozták magukkal a Cursillo mozgalom szeretetét, üzenetét. Jenő atya Argentínában találkozott a mozgalommal, ahol az emberek barátok, szeretet-megnyilvánulásai erőteljesek. Itt a keresztyén tanításra tolodott a Cursillo hangsúlya. Tamás atya Kanadában tevékenykedett a cursillóban, ahol az emberek közötti kapcsolatok merevebbek, őszinte megnyilvánulásai nehezebbek. Itt a barátkozás alapú evangelizáció kapott nagyobb szerepet.

Ez okozta, hogy Magyarországon a közel egyszerre kezdődött Cursillo két jellemző, de különböző stílusjegyeket hordozott. De a cél – az Isten-kapcsolat javítása, a barátság által áthatott evangelizáció küldetése – azonos volt.

Az atyák lelkes apostoli munkája révén egyre több cursillista lett az országban, egyházmegyénként püspöki jóváhagyással titkárságok alakultak. Az Esztergom-Budapest főegyházmegyében, az országban egyedülállóként, két titkárság kezdett működni. Nem ismertük egymást, a különbözőségünkről sem volt igazi tapasztalatunk. Éveken keresztül nem találta meg a közeledésnek, az együttműködésnek az útját. Pedig azt tudtuk, hogy egy az utunk, a hitünk, a reményünk.

Székely János püspök atya határozó közreműködésével kezdődött el a párbeszéd, és 2013-ban született meg az első Megállapodás a két titkárság között, nevet is ekkor választottunk: Szent Gellért és Boldog Özséb oltalmára bízva a két titkárságot.



2020. október 6-án írtuk alá a második Megállapodást. Nyár elejétől tartanak az egyeztetések, hogy mi is legyen leírva ebben a megállapodásban. Hiszen már nem az út két különböző oldalán, egymást messziről szemlélve haladunk, hanem egyre több a közös „ügyünk”. Közös beszédvázlatok kidolgozása, imakönyv, halacska, közös szolgálat cursillókon, hogy csak néhány dolgot említsek. Ezek megfogalmazásán kívül a terveinket is átbeszéltük. Ebből a legfontosabb a közösen indított Vezetők Iskolája, amit Eduardo Bonnin a cursillo lelkének tartott.

Szimbolikusnak tartom, hogy a Megállapodás aláírásával, püspök atya tanításával, közös tanúságtételekkel az Úr Jézus jelenlétében zajlott az első alkalom. Feladatunk, hogy a szeretet hassa át munkánkat, hogy minél több embert segítsünk a cursillo által Isten közelébe, és ezt hitelesen csak egységben tudjuk tenni.

De Colores,

Várdai Judit



Megállapodás

mely létrejött 2020. október 06-án az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Boldog Özséb és Szent Gellért Titkárságai között.

A két Titkárság évek óta dolgozik az egység megvalósításán, az eredmények:

1. Közös alapirodalmak használata: Ideas Fundamentales, a saját vázlatok mellett Eduardo Bonnín beszédvázlatai, közös „kék” imakönyv.
2. Mindkét Titkárság továbbra is saját vezető testülettel és lelkivezetővel rendelkezik, és koordinál, évenként legalább egy közös vezetőségi találkozón egyeztetve a közös programokat (pl. ultreyák, vezetők iskolája).
3. A közös szimbólum, „halacska” használata a nyomtatott és internetes megjelenésben egyaránt.
4. Hasonló elveken alapuló Törzskönyv/ Rektori kézikönyv használata.

A fentiek fenntartásával a jövőre vonatkozó megállapodás:

5. Az egység kifejezésére új számozási rendszert vezetünk be: pl. E-Bp 212/98.GN. Ez hordozza az egyházmegyei és a titkársági információt is. (E-Bp 212 az eddig megtartott N/F cursillók közös száma, G=Szt. Gellért, Ö=Boldog Özséb, N=női, F=férfi).
6. Tervezzük közös Vezetők Iskolája szervezését. (2020. őszi félévében elkezdjük, 2021. január elején tapasztalatcsere, majd egyeztetés a Titkárságok között a folytatásról.)
7. A Nemzeti Titkárságon mindkét Titkárság külön-külön szavazati jogokkal képviselteti magát. (1 szavazat: világi vezető. 1 szavazat: lelkivezető)
8. Mindkét Titkárság a saját alapszabályát, működési elveit, munkatársképzési formáját alkalmazza, ugyanakkor a közös vezetőségi találkozóknak fontos része az egyeztetés és a tapasztalatcsere is. Távlati célként a két titkárság törekszik arra, hogy valamikor a jövőben közös lelki vezetője (is) legyen.
9. A Megállapodás legkésőbb 2025. december 31-ig szól. Amennyiben mindkét fél korábban szeretne új Megállapodást kötni a közeledés következő állomásának kidolgozására, úgy az felülírja ezt az időpontot.

Budapest, 2020. október 06.

Szent Gellért Titkárság

Seidl-Pécs Olivía, világi vezető

Palya János atya, lelkivezető

Boldog Özséb Titkárság

Várdainé Kollár Judit, világi vezető

Kálmán József atya, lelkivezető

Kedves Testvérek!

Idén a járványhelyzet alaposan átírt mindent, sajnos a cursillós hétvégéket sem kímélte.

Amint korábban értesülhettetek róla, sorra le kellett mondani a meghirdetett alkalmakat.

Bízunk abban, hogy jövőre mielőbb újra indulhat az életünk és új cursillistákkal gyarapodhat környezetünk és közösségünk.

Ezért hát szeretettel kérjük, hogy továbbra is támogassátok erőstökhez mérten rendszeresen vagy alkalmanként – alapítványunkat.

Adományaitokat átutalhatjátok a

10918001-00000101-41120011

számlaszámra vagy sárga csekken juttathatjátok célba.

Cursillós közösségünk összetartásának szép tanúságtétele a cursillók ingyenessége a jelöltek számára.

Krisztus – a Szeretet – megismerésének és a három nap élményének továbbra sem lehet akadály a jelölt anyagi helyzete.

Ne feledjétek:

Krisztus számít ránk!



**A SZENT GELLÉRT TITKÁRSÁG ÁLDOTT
KARÁCSONYT ÉS KEGYELEMBEN GAZDAG ÚJ
ÉVET KÍVÁN MINDENKINEK!**

EURÓPAI ULTREYA

Kedves Testvérek!

Amint májusban értesülhettünk róla, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust (NEK) – a Szentszék döntése alapján – egy évvel később rendezik meg 2021. szeptember 5 és 12. között.



Ennek megfelelően az Európai Ultreya megtartását is egy évvel későbbre halasztották és azt továbbra is a NEK-hez kapcsoltan szervezik meg.

Kérjük, a jövőben is kövessétek figyelemmel az Európa Ultreya híreit, és – amint a körülmények engedik – minél többen kapcsolódjatok be a felkészülési, szervezési munkákba.

Kiadja a Budatétényi
Szent Gellért Titkárság
Szerkesztés:
Pocsainé Markó Mónika
Kazinczy Tamás
Tördelés: Farkas Balázné
titkar@cursillo.hu
www.tetenyicursillo.hu